

Szücs Boglárka: A két barát

Élt egyszer egy kicsi macska,
Akinek a neve Csacska.
Neve illett jellemére,
Ezt nyávogta éjről-éjre:
„Milyen jó, hogy cuki vagyok!
S szebb vagyok, mint az angyalok!”
Jószívű családba került,
S ennek igen nagyon örült.

Egy kis idő elteltével,
A tavasznak végeztével,
Ez a család útra készült,
Így hát Csacska jól megrémült:
„Engem mért nem visztek oda!?”
Nem vagyok egy édes pofa?!”
Így elvitték a kiscicát,
Simogatták a bundáját.

A kocsival sokat mentek,
Közben nagyokat nevettek.
Mikor végre odaértek,
Egy hotelben szobát kértek.
Ahonnan a tenger látszik,
És ahol senki sem fázik.
A kis Csacska nézelődött,
Minden után érdeklődött.

Éjnek- éjén már aludtak,
Nagyon hamar elszunnyadtak.
Kicsi Csacska hangot hallott,
Mert egy kis teknős sóhajtott.
Felállt Csacska, s körbenézett,
Mert idegen szagot érzett.
Megvakarta füle tövét,
S fölborzolta pici szőrét.

Egy kis teknős előmászott,
Az ágy mögül alig látszott.
Csak a macska éber szeme,
Figyelt rá megfélemlítve.
Erre aztán Teknős Réka,
Kis Csacskának tápláléka,
Visszarezzent páncéljába,
Nem látszott ki keze-lába.

— Hát te ki vagy? Hadizsákmány?
Talán félelmetes sárkány?
— Én csak egy kis teknős vagyok,
Olyasfajta ki nem nyafog.
Zöld páncélom védőhelyem,
Bent én kedvemet is lelem.
Előbukkant megint a feje,
Barátkozott most már vele.

—És te ki vagy? Tán a sátán?
Aki biceg nagyon sántán?
— Dehogyan vagyok én a sátán!
Inkább egy gyönyörű látvány.
Macska vagyok a javából,
Aki nem fél a kutyáktól.
Ezen aztán jót nevettek,
És egy új barátot leltek.

Valahány hét elteltével,
Az ősznek közeledtével,
Két jó barát beszélgetett,
Csacska virágot is szedett.
— Tudod pajtás, itt jó nagyon,
Dicséretemet is adom,
De hiányzik az otthonom,
A kispárnám, a paplanom.

Emlékszem még, kisebb voltam,
S a kiségeremet hoztam.
Most ő sem lehet velem,
Segíts édes jó Istenem.
Szívemet még az nyomasztja,
Hiányzik a szomszéd macska.
Ki szerelmet vallott nekem,
Könnyes utána a szemem.

—Nos, hát pajtás, Isten veled,
Örökké megmarad neved.
Soha nem felejtelek el,
Örökké szívemben leszel.
Ajándékom hazaútra,
Mindig emlékezz a múltra.
Az útjaik kettéváltak,
Hát ezt nem kívánom másnak.